

nær, nu begynder Arbejdet, nu er der ikke mere en saadan extraordinær Trang til Stede, som kan begrunde saadanne extraordinære Foranstaltninger som de her foreslaaede. Jeg vil dertil sige, at, ganske vist maa vi jo haabe, at Foraaret og Sommeren, saaledes som det pleier at gaa, vil bringe nogen Formildelse i de strenge Forhold, men det vil jo ogsaa være Enhver bekendt, der har haft med Understøttelsesforhold at gøre og kjenner noget til de arbejdende Klassers Stilling, at netop Foraaret er en særlig streng og kritisk Tid for de arbejdende Klasser. Det vil være dem bekendt, at Arbejderne gaa til Foraaret med tomme Lommer, og ikke blot det, de gaa til Foraaret blottede ofte for det Allernødvendigste af Klæder og Husgeraad samt betyngede med en Gjæld, som de kun meget vanskeligt, for ikke at sige slet ikke, ved egne Midler ville kunne komme ud af. Alt dette gjælder særlig dette Foraar, der følger efter en Vinter, der har seet en Arbejdsløshed, som man skal gaa mange Aar tilbage for at finde Mage til. Vel er det sagt fra flere Sider, at Nøden har været mindre i denne Vinter end i den foregaaende, og jeg skal indrømme, at der har fundet mindre Tilgang Sted til Kjøbenhavn af Arbejdskraft end sædvanlig og er slet ikke ubetydelig Udvandring, saa at der derfor har været mindre Overskud paa Arbejdsmarkedet end i de tidligere Aar, men at Nøden for den Enkelte skulde have været mindre i Vinter, benægter jeg paa det Bestemteste ogsaa ifølge egen personlig Erfaring. Det er nemlig eiendommeligt for en saadan Nødstilstand, at den med Nødvendighed bliver værre for hvert Aar, der gaar, fordi Nødstandskraften bliver mindre, og det baade den materielle og den moralske. Foraaret, siger jeg, er en særlig kritisk Tid. Ganske vist kommer der saa i Almindelighed noget Arbejde, men den er kritisk, netop fordi det saa skal vise sig, hvorvidt den Fortjeneste, der nu kan faas, virkelig kan være i Stand til at reise den paagjældende Familie op igjen efter Vinterens Nød. Hvis Familien er kommen saa langt ned i Gjæld, og er blottet for det Allernødvendigste i den Grad, at den indser, at den selv med dens bedste Villie ikke vil være i Stand til at føre et ordentligt og menesteværdigt Liv, selv om der melder sig Arbejde for dens Forsørger, idet der med Nødvendighed kræves extraordinær Hjælp, kommer den let til at opgibe den haarde Kamp. En saadan Familie kan da, hvor denne Hjælp udebliver, ganske gaa til Grunde. Jeg siger, at netop paa denne Aarstid kan en vel anbragt extraordinær Hjælp virkelig hjælpe. Den kan

hjælpe i højere Grad, tror jeg, end midt i Vinterens Strengthed, fordi den her kommer til at virke sammen med den Arbejdsfortjeneste, som de Vedkommende selv kan faa. Disse to Ting i Forening ville kunne vælte nogle af de gamle Byrder af og gøre det muligt, at de Paagjældende kunne komme ind i regelmæssige Forhold, og faae et ordentligt Udcome, i alt Fald i de nærmest følgende Maaneder. Hvis de blot kunne blive de værste af de gamle Byrder kvit, aabner der sig virkelig en Udvei for dem til at hæve sig op igjen, det styrker deres Mod og giver dem større Modstandskraft i alle Retninger. Der har rundt omkring i Landet ved de politiske Møder, og jeg har selv haft Exempler derpaa, lydt megen letfærdig Tale om Folke-thingets Forslag til Hjælp for de Arbejdsløse. Hvad kan det hjælpe, er der blevet sagt, at kaste 50 Ore i Grams rundt omkring til de Arbejdsløse? Hvad er 50 Ore for en Familie uden Arbejde? Det er den Slags Talemaader, som man kan tage Applaus paa hos et ukritisk Publikum, men de kunne ikke staae for en virkelig Prøve. Enhver, der er bekendt med Understøttelsesforhold, vil vide, at selv nogle faa Hundrede Kroner i kyndige Hænder, i saadanne Hænder, som kjenner de Arbejdsløse og forstaa Nøden, anbragt paa de rette Steder, til saadanne Familier, som kun ved uskyldt Nød er kommen tilbage, vil kunne hjælpe saadanne Familier over den næsten ofte uoverstigelige Stranke, som har stillet sig op for dem under og efter Nødstilstanden, og føre dem ind i et regelmæssigt og ordentligt økonomisk Liv. Kan man ved nogen extraordinær Understøttelse hjælpe dem over denne Stranke, bringe dem over det Bjerg, der staar foran dem, veed den kyndige Mand, at de jævnlig ville have Udsigt til virkelig helt og holdent at være bleven hjulpede paa Fode for Fremtiden. Selv om det kun er nogle faa Hundrede Kroner ville de forstandig anvendte, og naturligvis ikke kastede ud i 50 Oer, men anvendte i større Beløb til at klare gammel Gjæld, og til at skaffe tilbage, hvad de Nødlidende have været tvungne til at kaste ud af Hjemmet, hvor dets Mangel har skabt Tomhed og Uhygge, i mange Tilfælde kunne hjælpe de Paagjældende for al Fremtid. Det maa man huse, at de Fleste, som ere komne i stor og stadig Nød, de Fleste, som synke saa langt ned i Fattigdom, at de aldrig kunne hæve sig ud deraf, have paa et eller andet Tidspunkt af deres Liv staaet saaledes, at de kunde være bleve reddede, hvis en hjælpende Haand da var strakt dem i Møde. Hvis et Beløb, det kunde være ganske smaa Beløb, som 30,